

РЕШЕНИЕ

№ 2422

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 17.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11942** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 вр. чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

В Административен съд София-град от „Амбулатория за групова практика първична медицинска помощ – дентална – Е. К.“ О., е заведена искова молба с вх.№ 17100/15.06.2020г., с която срещу Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ /И./ е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 44 840,41 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, от завеждането на делото до окончателното ѝ изплащане, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му имуществени вреди от отменената като незаконнообразна Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г. на изпълнителния директор на И., изразяващи се в пропуснати ползи в размер на 43 840,41 лева за периода от 21.11.2018г. до 21.11.2019г. и 1000 лева законна лихва върху тази сума за периода от 21.11.2019г. до датата на завеждане на исковата молба.

От фактическа страна в исковата молба се излага, че на ищцовото дружество на 10.10.2012г. е издадено Удостоверение за регистрация № 0060 от И. за организиране на първо и второ психологическо изследване на водачи на МПС по реда на чл.152 от Закона за движението по пътищата. Със Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г. на изпълнителния директор на И. били прекратени правата, произтичащи от посоченото удостоверение като към този момент дружеството осъществявало дейността си в три лаборатории – в [населено място], [населено място] и [населено място]. Заповедта се

сочи, че е отменена като незаконосъобразна с Решение № 5491/11.09.2019г., постановено по адм.д. № 13255/2018г. по описа на Административен съд София-град, влязло в сила на 21.11.2019г. От издаването на заповедта до влизане в сила на решението, с което е отменена, дружеството не извършвало дейност по организиране на първо и второ психологическо изследване на водачи на МПС по реда на чл.152 ЗДвП. В резултат изпълнението на незаконосъобразната заповед били пропуснати ползи в размер общо на 43 840,41 лева – размерът на печалбата на дружеството за непосредствено предходния счетоводен период – от 01.01.2018г. до издаването на заповедта. В периода от 21.11.2018г. до 21.11.2019г. се сочи, че дружеството би реализирало същата печалба, ако дейността не била спряна. Размерът на печалбата е изчислен като разлика между приходите в общ размер на 47 157 лева /от лабораторията в [населено място] – 3440 лева, от лабораторията в [населено място] – 31 100 лева и от лабораторията в [населено място] – 12 617 лева/ и разходите в общ размер на 3316,59 лева.

С покана от 06.04.2020г., връчена чрез известие за доставяне от [фирма], ищцовото дружество поискало от ответната страна доброволно изпълнение – плащане на посочената сума, но такова не последвало. по тази причина бил предявен настоящият иск. Моли се за уважаването му и присъждане на направените по производството разноски.

С определение, постановено в открито съдебно заседание на 11.11.2020г. е допуснато изменение на предявените искове чрез намаляване на претенцията, съобразно размерите и периодите, посочени в депозираната в съдебно заседание молба от пълномощника на ищеца, а именно от 44 840,41 лева на 44 333,61 лева, както следва: 39 456,37 лева чиста печалба за периода от 01.01.2018г. до 21.11.2018г.; 3288,03 лева, представляващи средномесечен размер на чистата печалба за периода от 01.01.2018г. до 21.11.2018г. с уточнението, че предходния счетоводен период обхваща 11 месеца, тъй като дейността на дружеството е прекратена с процесната заповед, сочена като фактическо основание на предявения иск, но пропуснатите ползи са за 12 месеца; 1589,21 лева изтекла законна лихва от 21.11.2019г. до завеждане на настоящото дело.

По подадената от „Амбулатория за групова практика първична медицинска помощ – дентална – Е. К.“ О. искова молба е образувано адм.д. № 5222/2020г. по описа на Административен съд София-град, производството, по което е приключило с постановяването на Решение № 7072/08.12.2020г., с което искът на дружеството е отхвърлен.

По реда на инстанционния контрол решението е отменено с Решение № 12031/24.11.2021г., постановено по адм.д. № 1449/2021г. по описа на Върховния административен съд и делото е върнато за ново разглеждане. Дадените задължителни указания от касационната инстанция са при новото разглеждане на делото да бъдат установени посредством допълнителна експертиза факти, имащи отношение към формиране на печалбата на дружеството през периода, предхождащ процесния, както и да се установят причините, поради които дружеството е преустановило дейността си, въпреки че заповедта, от изпълнението на която се претендират вредите, не подлежи на предварително изпълнение по силата на закона, нито е допуснато предварително изпълнение от административния орган по чл.60, ал.1 АПК.

В съдебно заседание изложеното в исковата молба и предявеният с нея иск се поддържат чрез управителя на дружеството и адв.К., която излага допълнителни

съображения по съществуването на спора в писмени бележки.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор на исковата молба, оспорва по размер и основание предявения от дружеството иск като намира същия за неоснователен и недоказан. Твърди, че калкулираната от ищеца печалба за предходен счетоводен период, различен от този, за който принудително е била спряна работата на трите посочени в исковата молба лаборатории, не представлява пряка и непосредствена вреда по см. на ЗОДОВ, тъй като предположенията какво е загубил или би спечелил ищеца са ирелевантни и не представляват пряка и непосредствена последица от увреждането. Намира, че пропуснатите ползи не представляват пряка и непосредствена вреда по см. на ЗОДОВ. От друга страна към исковата молба не били приложени доказателства, които да са индичия за някакъв сигурен за ищеца приход за процесния период. Сочи се, че няма доказателства и за заявени и непроведени в лабораториите изследвания за процесния период. Липсвали и представени счетоводни документи, които да подкрепят направените твърдения.

Аналогични твърдения се излагат в съдебно заседание чрез юрк.Г., който сочи, че причинени вреди не са доказани и с приетото по делото заключение на съдебно-счетоводна експертиза. Освен всичко посочено в отговора на исковата молба, намира, че отразените счетоводно приходи на ищеца, не могат да бъдат свързани директно с провеждане на психологически изследвания, тъй като това не е единственият предмет на дейност на ищцовото дружество. В този смисъл намира, че дори да се доказва размер на вреди, те не могат да бъдат възприети като пряка и непосредствена последица от отменената заповед. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение в минимален размер. Възражава срещу прекомерността на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение. Допълнителни съображения излага в писмени бележки.

Софийска градска прокуратура чрез участващата по делото прокурор Ц., дава заключение за недоказаност на предявения иск.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните е безспорно и от доказателствата по делото се установява, че на ищцовото дружество е издадено Удостоверение за регистрация № 0060 от И. за организиране на първо и второ психологическо изследване на водачи на МПС по реда на чл.152, ал.1, т.2 и ал.2 от Закона за движението по пътищата. В списъка към удостоверението са посочени общо 6 лаборатории – в [населено място], в [населено място], в [населено място], в [населено място] – 2 бр. и в [населено място].

Безспорно се установява също така, че със Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г. на изпълнителния директор на И., на основание чл.153в, ал.7, т.3 и чл.153г, ал.4 ЗДвП вр. чл.4е, ал.2, чл.4ж, ал.1, т.3, б.„г“, ал.2 и ал.3, чл.22а, ал.1 и чл.37а от Наредба № 36/2006г., са прекратени правата, произтичащи от Удостоверение за регистрация № 0060 от И. за организиране на първо и второ психологическо изследване на водачи на МПС по реда на чл.152, ал.1, т.2 и ал.2 от Закона за движението по пътищата, издадено на ищцовото дружество; дружеството е заличено от регистъра по чл.153в, ал.1 ЗДвП, което по силата на чл.4ж, ал.2 от наредбата води до обезсилване на удостоверението; прекратен е достъпът на служители на дружеството до централизираната база данни за психологически изследвания, дадените заключения и издадените удостоверения за психологическа годност на водачите.

Заповедта е оспорена по съдебен ред като с Решение № 5491/11.09.2019г., постановено по адм.д. № 13255/2018г. по описа на Административен съд София-град, е отменена като незаконосъобразна. Решението, съгласно направеното върху него отбелязване, е влязло в сила на 21.11.2019г.

За установяване размера на вредите по делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице А. К.. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установява, че ищцовото дружество прилага двустранна форма на счетоводство и М. и използва счетоводен софтуер „П.“. Счетоводното отчитане е организирано по утвърден от ръководството индивидуален сметкоплан, изготвен на база Националния сметкоплан. Въз основа на анализ на представените от дружеството счетоводни документи за отразяване на приходи от продажби при извършване на търговската дейност в лабораториите за извършване на психологически изследвания в [населено място], [населено място] и [населено място] за 2018г. вещото лице установява, че те са размер съответно на 31 100,00 лева, 12 617,00 лева и 3440,00 лева или общо в размер на 47 157,00 лева. Разходите за материали при извършване на търговска дейност в посочените лаборатории за 2018г. са в размер на 218,25 лева /за лабораториите в [населено място] и [населено място]/. Разходите за външни услуги в същите лаборатории са в размер на 3098,34 лева. Вещото лице установява съответствие между представената оборотна ведомост за 2018г. и дневниците по сметки 601, 602 и 703 с оборотите, отразени в оборотната ведомост. Съответствие сочи, че има и между оборотната ведомост по сметките за 2018г. с данните, отразени в Отчета за приходите и разходите за 2018г., счетоводния баланс към 31.12.2018г. и Годишната данъчна декларация за 2018г. Размерът на счетоводната печалба от лабораториите в П., П. и В. за периода от 01.01.2018г. до 21.11.2018г. е изчислена като положителна разлика между приходите и разходите и възлиза съответно на сумата 43 840,41 лева. Чистата печалба /след начисляване на корпоративния данък за внасяне от 10%/ е в размер на 39 456,37 лева. Средномесечният размер на чистата печалба е в размер на 3288,03 лева /39 456,37 лева, разделено на 12 месеца/.

В последната част заключението не се кредитира, тъй като чистата печалба в размер на 39 456,37 лева е изчислена от вещото лице за периода от 01.01.2018г. до 21.11.2018г., съответно тази сума следва да бъде разделена не на 12 месеца, а на 11 месеца, в който случай чистата месечна печалба възлиза на 3586,94 лева.

Размерът на законната лихва върху сумата за периода от 21.11.2019г. до завеждането на делото /15.06.2020г./ е изчислен от вещото лице на 1589,21 лева.

От допълнителното заключение на вещото лице при новото разглеждане на делото, извършено в съответствие с дадените от касационната инстанция указания, се установява, че ищецът е извършвал търговски услуги, заплащани от клиентите само по касов път, в брой и е бил задължен да монтира и въведе в експлоатация регистрирани в НАП фискални устройства /ФУ/. Ищецът регистрирал в НАП четири ФУ за процесните обекти – едно в [населено място], едно в [населено място] и две в [населено място]. Когато се използва ФУ за отчитане на продажбата се издава фискален бон, който задължително съдържа реквизитите, посочени в чл.26 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин. От предоставените на вещото лице разпечатки на списъците на получени Z отчети

/набраните суми по дати за деня, сбора на всички плащания за деня – пояснение в съдебно заседание на 17.03.2022г./, то установява, че приходите от продажби при извършване на търговската дейност в лабораториите в [населено място], [населено място] и [населено място] за 2018г. са в размер на 47 157,00 лева. Постъпленията от продажби за 2018г. са отразени в оборотната ведомост на стойност 97 890,57 лева. Разходите са материали са общо на стойност 4888,34 лева, а за лабораториите в [населено място] и [населено място] – 218,25 лева. Разходите за външни услуги общо са 11 273,76 лева, а за лабораториите за психологически изследвания в [населено място] и [населено място] – 3098,34 лева. Общо за разходи от двете лаборатории са заплатени 3316,59 лева /сбора на разходите за материали и разходите за външни услуги/.

Счетоводната печалба от трите лаборатории за периода от 01.01.2018г. до 21.11.2018г. е в размер на 43 840,41 лева, а чистата печалба – 39 456,37 лева, средномесечният размер – 3288,03 лева /39 456,37 лева, разделено на 12 месеца/.

Счетоводството на ищеца е водено редовно, в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

По допустимостта на иска:

Съдът е сезиран с претенция за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, причинени от отменената като незаконосъобразна Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г. на изпълнителния директор на И., изразяващи се в пропуснати ползи в размер на 39 456,37 лева за периода от 01.01.2018г. до 21.11.2019г. и 1589,21 лева законна лихва върху тази сума за периода от 21.11.2019г. до датата на завеждане на исковата молба.

Така посоченото квалифицира иска като такъв с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Съгласно посочената разпоредба държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Според ал.2 на с.р. исковите по ал.1 се разглеждат по реда, установен в Административнопроцесуалния кодекс – чл.203 и сл. В чл.204 АПК са регламентирани условията за допустимост на иска като според ал.1 иск може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред.

С оглед соченото от ищеца фактическо основание и обстоятелството, че Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г. на изпълнителния директор на И. е отменена като незаконосъобразна с влязло в сила на 21.11.2019г. Решение № 5491/11.09.2019г., постановено по адм.д. № 13255/2018г. по описа на Административен съд София-град, съдът намира, че са осъществени предпоставките по чл.204, ал.1 АПК.

Искът е насочен срещу Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, която е юридическо лице, по арг. от разпоредбата на чл.2, ал.1 от Устройствения й правилник, приет с ПМС № 272 от 29.11.2013г., обн. ДВ, бр.105 от 6 декември 2013г. и съответно е пасивно легитимирана да отговаря по него, с оглед нормата на чл.205, ал.1 АПК.

По тези съображения съдът приема, че искът, с който е сезиран, е допустим.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, както се посочи по-горе, предвижда, че държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Отговорността на държавата по ЗОДОВ е специална

деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата/общините при осъществяване на правомощията им техните органи и длъжностни лица да спазват правата и не накърняват законните интереси на гражданите, респ. юридическите лица. За разлика от тази отговорност, деликтната отговорност, уредена в ЗЗД произтича от общото задължение да не се вреди другиму. В този смисъл отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в закона предпоставки и не е обусловена от наличието на виновно поведение от страна на конкретно длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл.4 ЗОДОВ. За реализиране на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да е осъществен фактическият състав, изведен от правната норма, изискващ кумулативното наличие на три предпоставки – незаконосъобразен административен акт, отменен по надлежния ред, респективно обявен за нищожен, или незаконосъобразно действие или незаконосъобразно бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод упражняване на административна дейност; настъпила вреда; причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилата вреда. Отсъствието на която и да е от трите предпоставки е пречка за реализиране отговорността на държавата по този ред.

В настоящия случай ищецът основава претенцията си на отменената като незаконосъобразна с влязъл в сила съдебен акт Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г. на изпълнителния директор на И. и в този смисъл е налице първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Вредите се претендират под формата на пропуснати ползи от прекратяването на дейността на дружеството ищец в трите му лаборатории за психологически изследвания на водачи на МПС по реда на чл.152, ал.1, т.2 и ал.2 от Закона за движението по пътищата в [населено място], в [населено място] и в [населено място] вследствие прекратяване на правата му, произтичащи от Удостоверение за регистрация № 0060 от И..

Обратно на твърденията на ответника, пропуснатите ползи представляват вреди, подлежащи на репарирание по реда, регламентиран в ЗОДОВ, тъй като пропуснатите ползи представляват неосъщественото увеличаване на имуществото на ищеца, макар да са съществували всички изгледи за това, а като резултат от отменения акт ищецът да е бил лишен от сигурна облага.

Размерът на пропуснатите ползи, изчислен според заключението на вещото лице, установяващо приходите и печалбите на дружеството за предходещия прекратяването на дейността на ищеца период, е в размер на 43 043,31 лева. Тази сума се получава като чистата печалба за счетоводния период преди прекратяване на дейността – от 01.01.2018г. до 21.11.2018г., в размер на 39 456,37 лева се раздели на 11 месеца, колкото се включват в предходния счетоводен период, като получената по този начин месечна стойност на чистата печалба в размер на 3586,94 лева се умножи по 12 месеца, колкото се съдържат в процесния период, за който се претендира обезщетението – от 21.11.2018г. /датата на издаване на заповедта на изпълнителния директор на И./ до 21.11.2019г. /датата на отмяната заповедта/.

Доказателства за това обаче, че тези печалби биха били реализирани през

процесния период, по делото не са ангажирани. Още повече, че видно от мотивите на Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г., производството по издаването ѝ е образувано след излъчен в национален ефир на 13.09.2018г. репортаж в телевизионното предаване „Господари на ефира“, показващ издаването на удостоверение без полагане на реален изпит от психолог, включен в списъка към удостоверението, издадено от И. на ищеца за извършване на посочената по-горе дейност.

Безспорно при прекратяване на дейността му по причини извън волята на ищеца, за него ще настъпят загуби от нереализирани прегледи, т.е. ще са налице пропуснати ползи. Тези пропуснати ползи обаче следва да имат реален материален израз, размерът им не може да се предполага. В случая по делото не са представени договори, които да установяват поети задължения за извършване на прегледи на водачи за бъдещ период, чието изпълнение е осуетено от издадената заповед. Не са представени рекламни материали, нито анализ на дейността, маркетингови проучвания, от които да може да бъде направено обосновано предположение за вероятностния брой на бъдещите клиенти за процесния период от 21.11.2018г. до 21.11.2019г., съответно да бъде изчислен вероятният размер на оборота и чистата печалба.

Дори да се приеме, че обезщетяването на причинените на ищеца имуществени вреди под формата на пропуснати ползи по този начин би било справедливо, то по делото не се доказва наличието на причинно-следствена връзка между отменения като незаконосъобразен административен акт и причинените имуществени вреди.

Процесната заповед е издадена на основание чл.153в, ал.7, т.3 и чл.153г, ал.4 ЗДвП. Съгласно първата разпоредба правото да се организират и извършват психологически изследвания се прекратява от органа, извършил регистрацията, когато при извършване на дейността по организиране и провеждане на психологически изследвания от лице, работещо при притежателя на удостоверението за регистрацията, е издадено удостоверение за психологическа годност, без да е извършено психологическо изследване.

Съгласно разпоредбата на чл.153г, ал.4 ЗДвП, заличаването от регистъра се извършва със заповед на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията или на оправомощено от него длъжностно лице, която подлежи на оспорване по реда на Административнопроцесуалния кодекс. С оглед посоченото съдържание на правната норма, законът не предвижда предварително изпълнение на акта. Такова, не се твърди от страните и не се установява от доказателствата по делото, да е допуснато от административния орган с разпореждане по чл.60, ал.1 АПК, инкорпорирано в заповедта или едновременно постановено с издаването ѝ. Следователно обжалването на Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г. на изпълнителния директор на И. от страна дружеството, е породило своя суспензивен ефект по отношение на административния акт и той не е породил задължение за изпълнение за адресата си. Въпреки това дружеството е прекратило дейността си по издаденото удостоверение.

При служебно извършена от съда справка в деловодната система на Административен съд София-град се установи, че с Определение №

1536/05.02.2019г. по адм. д. № 604/2019г., VII отд. на ВАС е оставено в сила Определение № 7939/11.12.2018г., постановено по адм. д. № 12930/2018г. по описа на Административен съд София – град, с което е оставено без разглеждане искането на ищцовото дружество за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г. на изпълнителния директор на И. като лишено от предмет поради липсата на допуснато такова от административния орган по чл.60, ал.1 АПК и липсата на предвидено такова в законовата норма, въз основа на която е издадена заповедта.

Установи се също така, че с Определение № 1166/07.02.2019г., постановено по адм. д. № 1406/2019г. по описа на Административен съд - София-град, е оставена без уважение жалбата на ищцовото дружество срещу Заповед № РД-01-72/29.01.2019г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", с която на основание чл.60, ал.3 вр. ал.1 АПК е допуснато предварително изпълнение на Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация". Определението не е обжалвано и е влязло в сила. Едва с влизането в сила на тази заповед, за ищцовото дружество се е породило задължение за изпълнение на Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г. на изпълнителния директор на И., по арг. от чл.268, т.1 АПК. Именно в изпълнение на Заповед № РД-01-72/29.01.2019г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" дружеството е следвало да прекрати дейността по издаденото му удостоверение. Вредите обаче не се претендират от нея, а и тя не е отменена. В случая отменения административен акт, от изпълнението на който се претендират вредите, сам по себе си не е породил неблагоприятни последици за ищеца. Следователно по причинно-следствената верига са налице опосредяващи факти, които изключват пряката причинна връзка между отменения като незаконосъобразен административен акт и вредите, които ищецът твърди, че са му причинени от нея.

Доказателствената тежест за установяване наличието на предпоставките по чл.1, ал.1 ЗОДОВ се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за понесени вреди. С оглед изложеното по-горе, в настоящото производство не се ангажираха доказателства за размера на причинените имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, както и доказателства, че претендираните вреди са в пряка и непосредствена причинно - следствена връзка от посочения като фактическо основание на претенцията отменен акт, издаден от длъжностно лице на ответника. В тежест на ищеца е доказването на всеки елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1 ЗОДОВ като отсъствието, на който и да е от тях обуславя неоснователност на предявения иск. Предвид липсата на доказано наличие на втория и третия елемент от посочения фактически състав искът, предявен от „Амбулатория за групова практика първична медицинска помощ – дентална – Е. К.“ О. за присъждане на сумата в размер на 39 456,37 лева /изменение на иска, допуснато с определение в с.з. на 11.11.2020г./, представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи за периода от 21.11.2018г. до 21.11.2019г. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Неоснователността на главния иск обуславя неоснователност на съединения

с него акцесорен иск за присъждане на законната лихва върху сумата на обезщетението в размер на 1589,21 лева, считано от 21.11.2019г. до завеждане на настоящото дело.

При този изход на спора на ищеца не се следват разноски. Такива следва да бъдат присъдени на ответника за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, в минимален размер, съобразно заявеното от пълномощника му в съдебно заседание – 100 лева, на основание чл.24, изр.2-ро от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от изложеното, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „Амбулатория за групова практика първична медицинска помощ – дентална – Е. К.“ О. срещу Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 39 456,37 лева, представляваща обезщетение за причинените на ищеца имуществени вреди под формата на пропуснати ползи за периода от 21.11.2018г. до 21.11.2019г. от отменената като незаконосъобразна Заповед № РД-01-1065/21.11.2018г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, ведно с иска за присъждане на законната лихва върху сумата на обезщетението в размер на 1589,21 лева, за периода от 21.11.2019г. до завеждане на настоящото дело.

ОСЪЖДА „Амбулатория за групова практика първична медицинска помощ – дентална – Е. К.“ О. да заплати на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: